

Çocuk Sesleri Duyuyorum

– redfer · 14 Eylül 2024

göklerin uçsuz bucaksız renginden beslenen
çocuk sesleri duyuyorum
seslenebilseydim
bir işitenim olurdu belki
geri dönün derdim
geri dönün çocuklar
belki gelirlerdi

bilinsin istedim
suskun zamanlarımızın teselli kaynağı
asuman kederli
avuç içlerinin sıcak kucağına düşmüş dualarla
semaya açılı
bir uçurum çiçeği gibi
gazzenin eteğine serpilmiş yüreğimiz

hiçbir yerde yaşanmayan korkuları olmazdı belki
sabilerden geride kalmış ne varsa
böylesine içini çekmezdi

soğuk olmazdı böylesine
üşümezdim bu kadar
nefes alırdım
başımı dizlerinin üstüne koyardım

çünkü orada bir yerde bekliyor
canlarım bekliyor
kendi kederinde susanlar
yine arkası dönük bekliyor
ben bekliyorum

zaman parçalanarak dağılsın istersin
her bir parçası
umutla beklediğin haberler getirsin
ve vakit orada dursun istersin
bazen tarumar olmuş sokakların
yerini iniltilere bıraktığına şahit olursun

yıkıntılar arasından elleriyle ulaşmaya koyulan çaresizler
hiç de az değildir
bir başka şiddetli patlama eşlik eder onlara bazen
hesaplı hesapsız katliamlar bir fırtına hızıyla
gazze topraklarında yer değiştirir durur
sessizken ve suskunken
beklerken ve unutamazken
kanarken yaralarımız hatta boğazımız sıkılmışken

hiç de şaşırtıcı olmayan bu gaddarlık
kandan beslenen bu zalim güruh
tüm dünyayı zapt etmiş
ele geçirmiş gibi
nefesleri ölüm kokar

Allah'ın elçilerine ihanet edenler
bir kısmını yalan sayıp bir kısmını öldürenler bunlar
dillerini eğerek, bükerek ve dine saldırarak
peygambere karşı
işittik ve karşı geldik diyenler bunlar
Allah'ın eli bağlıdır, diyen lanet olasıcalar

Allah'ın sözünü dinlemeyen ve haddi aşan kahrolasıcılar
kendilerine zillet damgası vurulmuş olanlar bunlar
insan ruhunu yaralayan
kalbini kanatanlar bunlar

mescid-i aksanın aziz ruhuna ihanet eden
onu yakan
mahzun ve tutsak hale getirenler bunlar
bunlar işte yüreklerimizi yangın yerine çevirenler
gözlerimize cam kırıntıları serpiştirenler
unutulmasın istedim
gök kapıları açılrsa da
akan aydınlık yüzümüze baksa
mahmur yanıyla içimizi ısıtsa ne olur

kalleş siyonist
dört bin yıllık buruşmuş ve kokmuş elleriyle
katlediyor çocukları üzüm bahçelerinde
zeytin ve incir tarlalarında
portakal ağaçlarında asıp duruyorlar
iri gözlü erkek çocuklarını
ve iri gözlü kız çocuklarını

çocuklar bir sonbahar yaprağı gibi kopup gidiyor hayattan
ezip geçiyor silahlı arabalar bedenleri
unutamıyorum.
göz bebekleri büyümüş ihtiyar kadınları unutamıyorum
dünyaya küsen yavrucakları
çaresiz körpe kuzuları unutamıyorum

mahalleler, sokaklar, caddeler toplu mezar yeri
renksiz ve büyük
ağırbaşlı haykırışlarla hırçınlıklar salıyorum
kırk bahar görse yeşermeyecek toprağa

duyulsun istedim
terk ettim tüm tedirgin ve çarpıntılı vakitleri
göğün yüceliğine yuvalanmış cümlelerle bir hicret gönüllüsüyüm
ciğerimiz sönsün

acısız yanımız olsun istedim
gazzenin gözyaşlarında cennet kokulu bir bebek gördüm
göğsünde koca bir çınarla uyuyordu
bilinsin istedim

ey selahattinin memleketi
portakal ağaçları senin
mavi senin
zeytin gözlü çocuklar senin
bize paslanmış acı düştü

redfer